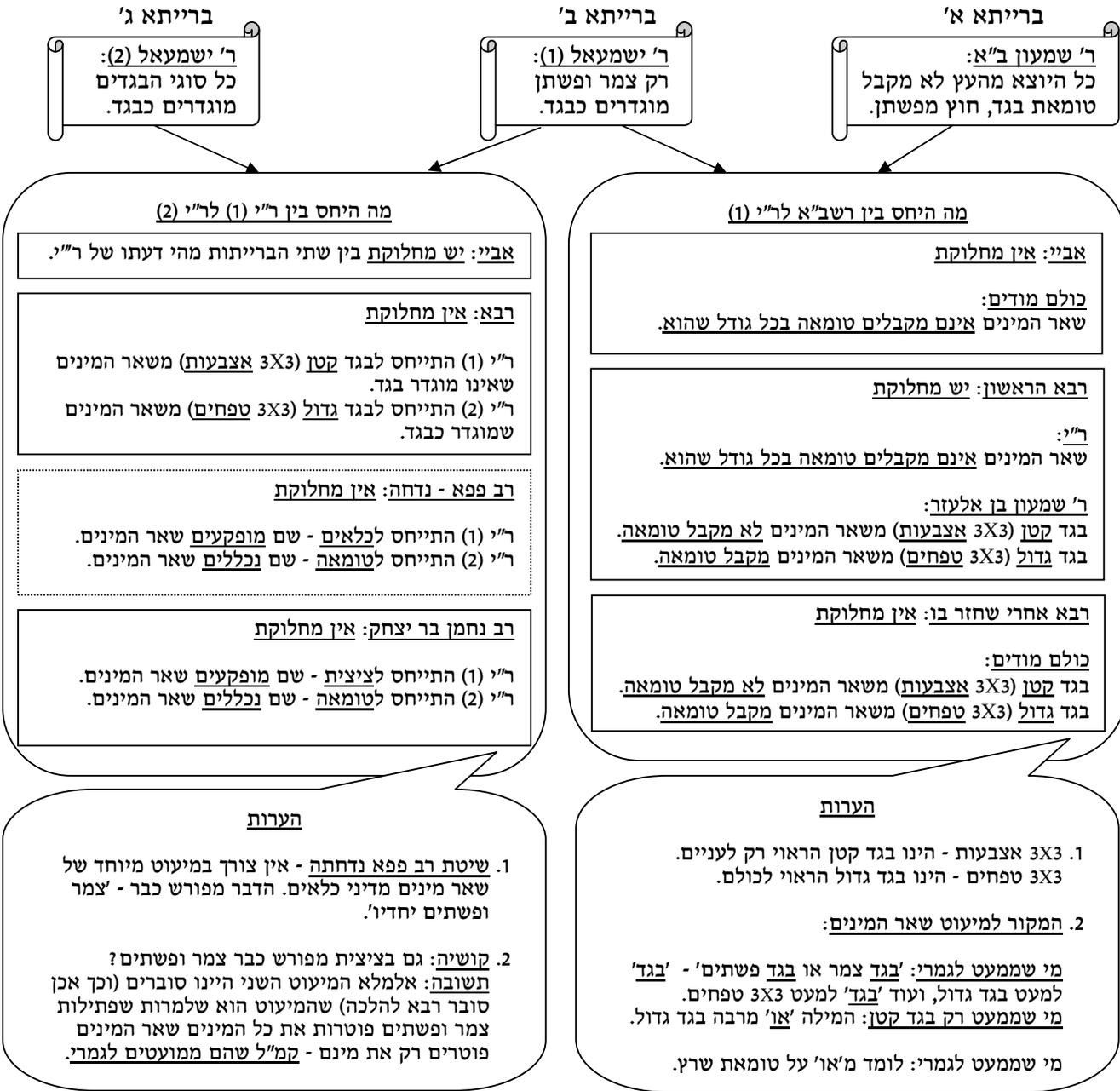

שבת כו. (ש3 מהסוף) עד כז: (המשנה)

ביאורי מושגים
טומאת צרעת - בדיני טומאת צרעת אנו מוצאים כמה וכמה חריגים לכללים הרגילים בדיני קבלת טומאה. מבין החריגים הללו ישנם שניים בולטים במיוחד:
טומאת בתים - על אף שאין שום טומאה במחובר לקרקע, בית שהתנגע נטמא.
טומאת חוטים - עקרונית חוטים מקבלים טומאה רק כאשר אם נארגו לבגד. בצרעת אין צורך בכך והם מקבלים טומאה עוד בהיותם חוטים.
 הסיבה לפער זה הוא שבכל המקומות האחרים הבגד והבית אינם מקור הטומאה אלא מקבלים אותה ע"י היחשפות למקור טומאה חיצוני. בצרעת - הבגד והבית הם בעצמם מקור הטומאה!

הסוגיה שלפנינו עוסקת בהגדרת בגד לעניין שלושה תחומים שונים:
 1. קבלת טומאה, 2. כלאיים, 3. מצות ציצית.

המקור לכך שגיזות לא טוויות מיטמאות בנגעים
 המשנה בנגעים קובעת:

ר' מאיר: חוטי השתי מקבלים טומאת צרעת מיד מהמרגע שהם נטוים.
 ר' יהודה: חוטי השתי - משיוציאום מהיורה.
חוטי הערב - מיד מהרגע שנטוה.
גיזות פשתן (שלא נטו) - משיוציאום מהיורה.

חוטים של שתי וערב מיטמאים בנגעים ולא בטומאות אחרות (עיין ביאורי מושגים).
 אביי: גם ר' שמעון בן אלעזר וגם סומכוס סוברים שאין מסככים בחפץ שמקבל טומאת נגעים אפילו אם הוא לא מקבל טומאות אחרות!

1. ר' יהודה דורש בחוטי שתי שלב מתקדם יותר של עיבוד כיוון שהם דקים יותר מחוטי הערב.
 2. הראשונים נחלקו האם אונים של פשתן הם גיזות לא טוויות (רש"י) או פקעת חוטי פשתן (תוס' ורמב"ם).
 אנו נקטנו בהסברנו כשיטת רש"י.